

A tengerről belopakodó köd fojtogatta a várost. Megszálló hadsereggént ereszkedett alá, elnyelte a jellegzetes tereptárgyakat, felfalta a holdfényt, ismeretlen, nyugtalanító helyé változtatva Southamptont.

Az Empress Road iparövezete néma volt, akár a sír.

A karosszerialakatos műhelyek estére bezártak, a szerelők és a szupermarket dolgozói hazamentek, és feltünedeztek az utcai prostituáltak. Rövid szoknyában és melltartó-topban nagyokat slukkoltak a cigarettájukból, hogy begyűjtsenek egy kis meleget a csontig hatoló hidegben. Fel-alá járkálva igyekeztek eladni a portékájukat, de a szürke homályban inkább látszottak csontvázszerű kísérteteknek, mint a vágy tárgyainak.

A férfi lassan hajtott, végigpásztázva tekintetével a félmeztelen junkie-k sorát. Felmérte őket – időnként belehasított a pillanatnyi felismerés –, aztán nemet mondott rájuk. Nem ilyeneket keresett.

Ma este valami különlegeset akart.

Remény küzdött benne félelemmel és frusztrációval. Másra sem gondolt már napok óta. Olyan közel járt, de mi van, ha nem igaz az egész? Csak városi legenda? Nagyot csapott a kormánykerékre. Itt kell lennie.

Semmi. Semmi. Sem...

És ott van. EGYMAGÁBAN ÁLLT, egy telegraffitizett falnak dőlve. A férfit egyből átjárta az izgalom. Ez a lány valami-



től más volt. Nem a körmét nézegette, nem dohányzott, nem pletykálgodott. Egyszerűen csak várt. Várta, hogy történjen valami.

A férfi letért az útról és egy drótkerítésnél parkolt, ahol nincs szem előtt a kocsi. Óvatosnak kell lennie, semmit sem bízhat a véletlenre. Végignézett az utcán életjelek után kutatva, de a köd teljesen elvágta őket. Mintha csak ők ketten lennének a világon.

Átvágott az úton a lány felé tartva, aztán visszafogta magát, és lelassította a lépteit. Nem szabad elsietni – ez olyasmi, amit ízlelgetve kell kiélvezni. A várakozás néha élvezetesebb, mint maga az aktus – tapasztalatból tudta. El kell nyújtania a pillanatot. A rá következő napokban majd szeretné a lehető legpontosabban visszajátszani ezeket az emlékeket.

Elhagyott házak sora foglalta keretbe a lányt.

Senki nem akart már itt lakni, piszkosan és üresen álltak a házak. Drogtanya és hajléktalanszállás lett belőlük, tele elhajigált használt fecskendőkkel és még használtabb matracokkal. Ahogy felé tartott az úton, a lány felnézett, kilesve sűrű frufruja alól. Ellökte magát a faltól, szó nélkül a legközelebbi romházra bökött a fejével, és belépett az ajtón. Nem volt alkudozás, sem bevezető. Mintha a lány megadta volna magát a sorsának. Mintha tudta volna.

Az utána siető férfi itta a látványát, a hátát, a lábát a magas sarkúban, és egyre izgatottabb lett. Amikor a lány eltűnt a sötétben, megszaporázta a lépteit. Nem bírta tovább várni.

Hangosan nyikorogtak a padlódeszkák, amikor belépett.



A romos ház pontosan olyan volt, amilyennek a képzelgéseiben látta. Orrát megtöltötte a nyirkosság mindent átható szaga – az egész ház rohadt és korhadt volt. Besietett az egykori nappaliba, amely itt hagyott tangák és kotonok lerakatának tűnt. Nem látta a lányt. Akkor most fogócskát játszunk?

A konyhában sem volt. A férfi sarkon fordult, körülnézett és megindult felfelé a lépcsőn a második szintre. Minden egyes foknál ide-oda járt a szeme, kereste a zsákmányt.

Benyitott a homlokzati hálósobába. Penészes ágy, törrött ablak, egy döglött galamb. De a lány sehol.

A dühe már kezdte legyűrni a vágyat. Kinek képzei ez magát, hogy így szórakozik vele? Hiszen csak egy közönséges kurva.

Kutyaszar a cipője talpán. Meg fog szenvedni azért, ahogy bánik vele.

Belökte a fürdőszoba ajtaját – semmi –, aztán megfordult, és bement a második hálósobába. Ezért pofán fogja vágni azt a hülye...

Hirtelen hátranyaklott a feje. Fájdalom hasított bele – olyan erősen húzták a haját, le, le, a hátára kényszerítve. Aztán már levegőt sem kapott – egy rongyot tapasztottak a szájára és az orrára. Éles, maró szag csapta meg, és túl későn ébredt fel benne a védekező ösztön. Még küzdött az életéért, de már kezdte elveszíteni az eszméletét. Aztán minden elsötétült.

2

Figyelték minden lépését. Itták minden szavát.

– A halott húsz és huszonöt év közötti fehér nő. Tegnap délelőtt talált rá a rendőri segéderő egyik embere egy gazdátlan gépkocsi csomagtartójában a Greenwood lakótelepen.

Helen Grace nyomozó felügyelő hangja tiszta és erős volt, pedig csomóba állt a gyomra. A Southamptoni Központi Rendőrkapitányság Súlyos Bűncselekmények Csoportjának tartott eligazítást a hetedik emeleten.

– Mint a képeken látják, kiverték a fogait, valószínűleg kalapáccsal, és mindkét kezét levágták. Sok tetoválása van, ami segíthet az azonosításban, és kezdésként a drogra és a prostitúcióra összpontosítsanak. Inkább bűnbandacselekménynek tűnik, mint közönséges vagy családon belüli gyilkosságnak. Bridges nyomozó őrmester fogja irányítani a vizsgálatot, és ő ad tájékoztatást a kikérdezendők köréről. Tony?

– Köszönöm, asszonyom. Először is utána kell néznünk a korábbi eseteknek...

Miközben DS Bridges belelendült, Helen lelépett.

Ennyi idő után sem tudta elviselni, hogy a figyelem, a pletykák és intrikák középpontjába kerüljön. Csaknem egy év telt már el azóta, hogy véget vetett Marianne szörnyű sorozatgyilkos ámokfutásának, de az utána való érdeklődés mit sem lanyhult. Elkapni egy sorozatgyilkost

impozáns teljesítmény, lelőni a saját nővérünket viszont egészen más ügy. Közvetlenül utána barátok, kollégák, újságírók és idegenek rohanták meg, hogy kifejezzék együttérzésüket és támogatásukat. De ez nagyrészt hamis volt – valójában a részletekre voltak kíváncsiak. Fel akarták nyitni Helent, hogy megnézzék, mi van odabent – milyen érzés volt lelőnie a saját testvérét? Molesztálta magát az apja? Érez büntudatot a sok haláleset miatt? Felelősnek tartja magát?

Helen azzal töltötte egész felnőtt életét, hogy magas falat építsen maga köré – még a neve, a Helen Grace is fikció volt –, de hála Marianne-nek, az a fal örökre leomlott. Helen kezdetben hajlott rá, hogy elmeneküljön – felkínálták neki az eltávozást, az áthelyezést, sőt egy leszerelési csomagra is kapott ajánlatot –, de valahogy ösztöszeszedte magát, és amint megadták rá az engedélyt, visszament dolgozni a southamptoni rendőrséghez. Tudta, hogy bárhová távozna, rajta lenne a világ szeme.

Akkor már jobb szembenézni a dolgokkal az ismerős terepen, ahol sok évig jó élete volt.

Ez volt az elmélet, de a valóság sokkal nehezebbnek bizonyult.

Túl sok emlék kötötte ide – Markról, Charlie-ról –, és sokan voltak az olyanok is, akik hajlamosak spekulálni, kétségbe vonni vagy gúny tárgyává tenni a megpróbáltatásait. Még most is, hónapokkal azután, hogy újra munkába állt, voltak időszakok, amikor muszáj volt elszöknie.

– Jó éjszakát, asszonyom.

Helen felkapta a fejét, mert a gondolataiba merülve szó nélkül elsétált volna az ügyeletes őrmester mellett.



– Jó éjszakát, Harry. Remélem, a Saints nem felejt el győzni ma este.

Könnyed volt a hangja, de idegenül hatottak a szavai, mintha túl nagy erőfeszítésbe kerülne hetykeséget mutatni. Kisietett az épületből, felült a Kawasakijára és gázt adva elrobogott a West Quay Roadon. A tengerről korábban begomolygott köd megült a városon, és magába nyelte Helent.

Tartva a nagy, de egyenletes sebességet elhúzott a St. Mary Stadion felé vánszorgó kocsisor mellett. Elérve a város külterületét, rátért az országútra.

Megszokásból belenézett a visszapillantó tükrökbe, de nem követte senki. Ahogy gyérült a forgalom, növelte a sebességet. Amikor elérte a nyolcvan mérföld per órát, habozott egy másodpercig, majd felgyorsult kilencvenre. Soha nem érezte magát olyan lazának, mint amikor nagy sebességgel száguldott.

Elmaradtak mögötte a települések. Winchester, majd Farnborough, míg végül fel nem tűntek a távolban Aldershot körvonalai. Vetett még egy gyors pillantást a tükörbe, aztán behajtott a városközpontba. Letette a motort a Parkway parkolójában, kikerült egy csapat részeg squadost, és az árnyékba húzódva tovább sietett. Nem ismerte itt senki, de nem akart kockáztatni.

Elhaladt a vasútállomás előtt és nemsokára már a Cole Avenue-n, Aldershot kertvárosának szívében járt.

Nem tudta biztosan, hogy helyesen teszi-e, de kényszerített érzett a visszatérésre. Bevette magát az utca egyik felét szegélyező aljnövényzetbe és elfoglalta szokásos megfigyelőhelyét.



Ólomlábakon járt az idő. Helennek megkordult a gyomra, és rájött, hogy reggeli óta semmit nem evett. Ostobaság, hiszen napról napra soványabb lesz. Mit akar bizonyítani magának? Jobb módszerek is vannak a megbékélésre, mint hogy halálra éheztesse magát.

Hirtelen mozgást érzelt. Valaki vizslátot kiáltott, aztán becsapódott a 14-es szám kapuja. Helen lekuporodott. Követte tekintetével a fiatalembert, aki gyors léptekkel tartott felé az utcán, miközben a mobiltelefonja gombjait nyomogatta. Három méterre haladt el Helentől, anélkül hogy észrevette volna, majd befordult a sarkon. Helen elszámolt tizenötig, mielőtt elhagyta volna a bűvőhelyét, hogy a nyomába eredjen.

A fiús külsejű – huszonöt éves – férfi jóképű volt sűrű, sötét hajával, kerek arcával. Sportosan öltözött, lógott a fenekén a farmer, mint oly sok fiatalembernek, aki mindenáron menőnek és lazának akart látszani. Helent kissé megmosolyogtatta ez a keresett lazaság.

Lármás srácok csoportja tűnt fel, akik a Vasút vendéglő előtt vertek tanyát. Két font egy pint sör, ötven penny egy kupica és ingyen biliárd: zarándokhelye a fiataloknak, a csóróknak és a kétes figuráknak.

Az idős tulaj boldogan kiszolgált bárkit, aki elérte a pubertáskort, így mindig tele volt a kocsmá, még az utcára is jutott a tömegeből. Helen örült a fedezéknek, a testek között megbújva észrevétlenül figyelhetett. A srácok zajosan ünnepelték a fiatalembert, aki egy húszfontos bankjegyet lobogtatott. Bementek, és Helen követte őket. Türelmesen várva sorára a pultnál láthatatlan maradt a számukra – nekik senki nem létezett harminc fölött.

Néhány ital után a banda elvonult a pub közönségének kíváncsi szeme elől egy kültelki játszótérre. A lepusztult városi park elhagyatott volt, Helennek ezért óvatosnak kellett lennie. Az esti parkban magányosan andalgó nő óhatatlanul figyelmet kelt, tehát a háttérbe húzódott. Talált egy öreg tölgyet, amelynek kérgén súlyos sebeket ejtettek a szerelmes szívek, és meglapult az árnyékában. Innen zavartalanul leshette, ahogy a banda füvet szív, és a hideg ellenére remekül érzi magát.

Helent egész életében figyelték, de itt láthatatlan volt. Marianne halálát követően vizsgálat tárgya és közpréda lett az élete. A végén úgy gondolták az emberek, hogy szőröstől-bőröstől ismerik.

De egyvalamit nem tudtak. Volt egy titok, amit megtartott magának.

És most itt állt tizenöt méterre tőle, mit sem sejtve Helen jelenlétéről.

3

Pislogva kinyitotta a szemét, de nem látott.

Folyadék szivárgott le az arcán, miközben a szemgolyói hasztalanul forogtak a gödrükben. Ijesztően eltompult a hallása, mintha vattával dugták volna be a fülét. A lassan eszméletére térő férfi heves fájdalmat érzett a torkában és az orrlikaiban. Intenzív égető érzést, mintha lángot vetett volna a gégeje. Prüszkölni, öklendezni akart, kiköpni azt, ami a kínjait okozta. De kipeckelték és ragasztószalaggal szorították el a száját, ezért tűrnie kellett a szenvedést.

Végül elapadtak a könnyei, és tiltakozó szeme elkezdhetette felmérni a környezetét. Még mindig a romos házban volt, de már a homlokzati hálósobában feküdt kiterítve a mocskos ágyon. Rángatóztak az idegei és vadul küszködött – ki kellett szabadulnia –, de szorosan a vaságyhoz kötözték a karját és a lábát. Hiába húzta, rángatta, csavarta, a nejlonzsinórok kitartottak.

Csak most döbbsen rá, hogy meztelen. Szörnyű gondolat futott át rajta – itt akarják hagyni így? Hogy halálra fagyjon? A bőre már védelmi reakciókat mutatott – libabőrös lett a hidegtől és a rettegéstől –, tudatosítva benne, hogy milyen veszélyesen hideg van.

Torka szakadtából üvöltött – de csak halk, zümmögő nyögés szaladt ki belőle. Ha legalább beszélhetne velük... még több pénzt ígérhetne nekik, és elengednék. Nem hagyhatják itt így. A félelmébe most már belopózott



a megaláztatás is, ahogy lenézett a foltos dunyhán elnyúló puffadt, középkorú testére.

Feszülten hallgatózott, azzal a vak reménnyel, hogy hátha nincs egyedül. De nem hallott semmit. Sorsára hagyták. Mennyi ideig kell itt maradnia? Amíg ki nem ürítik a bankszámláit? Amíg elmenekülnek? A férfi megborzongott, már előre iszonyodva a várható alkudozástól a szabadságáért egy drogossal vagy egy kurvával. Mit tegyen, amikor elengedik? Mit fog mondani a családjának? A rendőrségnek? Keserűen átkozta magát, amiért ilyen hülye...

Megnyikordult egy padlódeszka. Mégsem volt egyedül. Feltámadt benne a remény – talán most megtudja, mit akarnak tőle. Tekergette a nyakát, hogy megpróbáljon szembenézni a támadójával, de az hátulról közeledett és a látókörén kívül maradt. Hirtelen rádöbbsent, hogy az ágyat, amelyen kikötözték, a szoba közepére húzták, akár egy közepén álló színpadot egy előadásban. Valószínűtlen, hogy így akarna itt aludni valaki, akkor meg...

Árnyék vetült rá. Mielőtt reagálhatott volna, valami ráborult a szemére, az orrára, a szájára. Egy csuklyaszerűség. Érezte az arcán a puha szövetet, érezte, hogy feszesre húzzák a megkötőzsinórt. A férfi immár a levegővételért küszködött, a vastag bársony rálapult tiltakozó orrlikaira. Hevesen dobálta ide-oda a fejét, pici légzésért keresve a feszes szövet alatt.

Azt várta, hogy bármelyik pillanatban még szorosabbra húzzák a zsinórt, de meglepetésére nem történt semmi.



ÜSD, VÁGD

Most mi van? Megint néma csend lett, csak a férfi zihálását lehetett hallani. Kezdett meleg lenni a csuklya alatt.

Bejut ide az oxigén? Kényszerítette magát, hogy lassan lélegezzon. Ha most pánikba esik, hiperventilálni fog, és akkor...

Hirtelen összerándult, vadul pulzáltak az idegei.

Rátettek valami hideget a combjára. Valami keményet. Fém lehet? Egy kés? És most megindul a lábán felfelé a... A férfi minden erejével ellenszegült, megfeszített izmokkal rángatta a kötelékeit. Tudta, hogy már az életéért küzd.

Sikoltott, ahogy a torkán kifért. De a ragasztószalag nem engedett. Ahogy a kötelékei sem. És úgysem lett volna senki, aki meghallja a sikolyait.

4

– Munka vagy szórakozás?

Helen kalapáló szívvel pördült meg. A sötétedő lépcsőházban kaptatott felfelé a lakásához, és azt hitte, hogy egyedül van. A bosszúság, hogy meglepték, futó szorongással keveredett... de csak James volt az, a saját lakása ajtajában. Helen alsó szomszédja három hónappal ezelőtt költözött a házba és a South Hants Kórház vezető ápolójaként szélsőséges időbeosztásban dolgozott.

– Munka – hazudta Helen. – És maga?

– Munka, amiről azt hittem, hogy szórakozás lesz. De... továbbment a taxival.

– Van ilyen.

James vállat vont és fanyar mosolyra húzta a száját. Harmincas volt, jóképű a maga szakadt módján, azzal a laza vonzerővel, ami rendszerint bejön a kezdő ápolónőknél.

– Kinek a pap, kinek a papné – tette hozzá. – Azt hittem, tetszem neki, de mindig is rosszul olvastam a jelekből.

– Valóban? – kérdezte Helen, aki egy szavát sem hitte.

– Amúgy nem volna kedve csatlakozni hozzám? Van egy üveg borom... vagyis tea, van itthon tea... – helyesbített James.

Eddig a pontig Helen még kísértésbe eshetett volna.

De ez a helyesbítés irritálta. James olyan volt, mint a többi – tudta, hogy Helen nem iszik, tudta, hogy jobban szereti a teát, mint a kávé, tudta, hogy embert ölt. Újabb voyeur lépett fel az élete roncsain.

– Jó lenne – hazudott megint –, de egy csomó aktát kell még átnézni holnapra.

James mosolygott, és megadóan bólintott, de tudta, mi a helyzet. És volt annyi esze, hogy ne erőltesse a dolgot. Leplezetlen kíváncsisággal figyelte, ahogy Helen felmegy a lépcsőn a lakásához. Egyfajta végérvényességgel csukódott be mögötte az ajtó.

Hajnali ötöt mutatott az óra. A kanapéján kuporgó Helen nagyot kortyolt a teából és bekapcsolta a laptopot. Már jelentkeztek a kimerültség első jelei, de addig úgysem tudott volna elaludni, amíg el nem végzi a munkáját. A laptopjának kiterjedt védelme volt – áthatolhatatlan fallal kerítette körül azt, ami még megmaradt a magánéletéből –, és Helen nem sajnálta rá az időt, sőt élvezte a jelszavak beírásának és a digitális lakatok kinyitogatásának bonyolult folyamatát.

Rákattintott a Robert Stonehill-mappára. A fiatalember, akit az este követett, mit sem tudott Helen létezéséről, de Helen mindent tudott róla. Írni kezdett, kiteljesítve a gazdagodó portrét, hozzáadva azokat az apró részleteket, amelyeket a legutóbbi megfigyelés során gyűjtött be a személyiségéről és a karakteréről. Eszes a fiú – ezt egyből látni. Jó a humorérzéke, bár minden második szava káromkodás, gyors a felfogása és megnyerő a mosolya.

Nagyon értett ahhoz, hogyan kell rávenni az embereket, hogy azt tegyék, amit akar. Soha nem ő állt sorba a pultnál italért – mindig úgy intézte, hogy az egyik csicska menjen, míg ő Davey-vel, a mélynövésű sráccal tréfálkozott, aki a jelek szerint a banda vezére volt.

Úgy tűnt, hogy Robertnek mindig van pénze, ami elég furcsa, hiszen csak árufeltöltő volt egy supermarketben. Honnan szerezte a pénzt? Lopás? Valami még rosszabb? Vagy ennyire kényeztetik a szülei? Ő volt Monica és Adam egyetlen gyereke – a szemük fénye –, és Helen tudta, hogy Robert az ujjá köré csavarja őket. Innen származhatnak a látszólag kiapadhatatlan forrásai?

Mindig nyüzsögtek körülötte a lányok – hiszen fitt és jóképű –, de nem volt barátnője.

Helent ezek a kérdések érdekelték a legjobban. Hetero vagy meleg? Bizakodó vagy gyanakvó? Kit engedne közel magához? Helen nem tudta a választ, de biztosra vette, hogy ki fogja deríteni. Lassan, módszeresen hatolt be Robert életének valamennyi területére.

Helen ásított. Hamarosan be kell mennie a kapitányságra, de még van ideje néhány órát aludni, ha most azonnal elteszi magát. Rutinos könnyedséggel futtatta le a számítógép titkosítóprogramjait, bezárta a fájlokat, aztán megváltoztatta a főjelszót. Újabban minden alkalommal megváltoztatta, ahányszor csak használta a laptopot. Tudta, hogy ez túlzás, kész paranoia, de nem volt hajlandó semmilyen kockázatot vállalni. Robert az övé, egyedül az övé. És azt akarta, hogy ez így is maradjon.

5

Már hajnalodott, ezért gyorsan kellett mozognia. Egy-két órán belül a nap elosztatja a sűrű ködöt, láthatóvá válnak azok, akik eddig rejtve maradtak. A férfinak remegett a keze, fájtak az ízületei, de csak hajtotta előre magát.

A feszítővasat egy vasbolttól lopta az Elm Streeten. Az indiai eladót lefoglalta a krikettmeccs a táblagépén, nem vette észre, hogy a hosszú kabátja alá dugja. Jó érzés volt fogni a merev, hideg fémet a kezében, és most minden erejét beleadva dolgozott, előre-hátra, támadta az ablakot védő rozsdás vasrudakat. Az elsőt könnyen kiverte, a második több munkát igényelt, de hamarosan már volt annyi hely, ahol befért a teste. Könnyebb lett volna a homlokzati részhez kerülni és ott betörni, de nem láthatták meg a környékbeli utcákon. Túl sok pénzzel tartozott túl sok embernek – olyan embereknek, akik boldogan ízekre szedték volna. Ezért inkább az árnyékban maradt, ahogy az éjszaka minden teremtménye.

Még egyszer ellenőrizte, hogy tiszta-e a levegő, aztán az ablakra sújtott a feszítővassal. Jó volt hallani a csattanást, ahogy betört. Egy ócska törölközőbe csavarva a kezét gyorsan kiütötte a maradék üveget, majd feltornázta magát az ablakpárkányra és bemászott.

Simán landolt, de tétovázott. Az ember sohasem tudhatja biztosan, mit talál egy ilyen helyen. Nem észlelt életjeleket, ám nem árt az óvatosság, ezért maga előtt tartva



a feszítővasat merészkedett előre. A konyhában nem volt semmi használható, így gyorsan beosont a ház frontján lévő szobába.

Ez már ígéretesebb volt. Szanaszét matracok, eldobált óvszerek és köztük természetes kísérőik, a használt fecskendők. Egyforma erővel támadt fel benne a remény és a szorongás. Kérlek, istenem, legyen itt annyi maradék, ami elég egy valamirevaló adagra. És már négykézlábra ereszkedve matatott a fecskendőkben, bedugva a kisujját, kétségbeesetten próbálva összeguberálni egy kis barna cukrot, amivel enyhíthetné a kínjait. Elsőre nem talált semmit, másodszorra sem – a rohadt életbe! –, de a harmadikban volt egy kisujjnyi. Nagy húhó ennyiért. Mohón bedörzsölte a fogínyébe – pillanatnyilag megteszi.

Lerogyott egy koszos matraca, és várta, hogy beálljon a tompultság. Már órák óta rángatóztak az idegei, lüktetett a feje, azt akarta – arra volt szüksége –, hogy végre egy kis nyugta legyen. Lehunyta a szemét és lassan fújta ki a levegőt, hogy végre oldódjon a feszültség a testében.

De nem stimmelt valami. Volt valami, ami nem hagyta, hogy ellazuljon. Valami...

Csepegés. Igen. Ez a hang. A lassú, de egyenletes zaj, ami megtörte a csendet, állhatatos vészjelet sugározva.

Csepegés. De honnan jön? Nyugtalanul rebbant a tekintete erre meg arra.

Csepegett valami a szoba legtávolabbi sarkában.

Szivárgás? Legyűrve a bosszúságát feltápaszkodott. Jobb, ha megnézi – még az is lehet, hogy lesz valami a számára egy rézcsőben.



Odasietett, de hirtelen megtorpant. Nem szivárgás volt. És nem is víz. Hanem vér. Csepp, csepp, csepp, a mennyezetten át. Sarkon fordult, hogy elhúzzon – semmi közöm hozzá! –, de a konyhába érve lelassította a lépteit. Talán mégsem kéne így elrohanni. Végül is van fegyvere, és nem észlelt mozgást az emeletről.

Bármi lehet. Valaki elesett, kiütötte magát, kirabolták, megölték, bármi. De maradhatott utána valami értékes, amit kár lenne veszni hagyni.

Pillanatnyi habozás után a tolvaj megfordult, átvágott a szobán, majd kikerülte a már megalvadt vér nagy tócsáját a folyosón. Felszegte a fejét, és magasra emelte a feszítővasat, hogy a veszély első jelére lesújthasson.

De nem volt ott senki. Óvatosan megindult fölfelé a lépcsőn.

Reccs. Reccs. Reccs.

Minden egyes fok elárulta a jelenlétét. Halkan szitkozódott a bajusza alatt. Ha van valaki odafent, tudni fogja, hogy jövök. Kicsit erősebben markolt rá a feszítővasra, amikor elérte a lépcső tetejét. Biztos, ami biztos, előbb benézett a fürdőszobába és a hátsó hálóba – csak egy amatőr hagyja, hogy hátulról támadjanak rá.

Miután meggyőződött arról, hogy nem kell rajtaütéstől tartania, a homlokzati hálószoza felé vette az irányt. Bármi történt is itt, bármit talál is, ott kell lennie. A tolvaj vett egy nagy levegőt és belépett az elsötétített szobába.